

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den gamle Marquis

Citation: Drachmann, Holger: "Den gamle Marquis", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid55504/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

plimenterende sin udmærkede politiske Ven og Meningsfælle for hans oplysende, udmærkede Foredrag. Hvornæst de to Herrer, under Forsamlingens bukkende Hiisen, forlod Sælen.

Men fra alle Hjørner kom der Hænder frem mod Vinglas og Ølkrus. Og den lille Doktor stod i Kredsen under Lampen, slog med sit Krus i Bordet, og sang, saa højt, saa befriet, som hans Tenor kunde bære ham:

„Das war ein fremnder Vogel“ hvorefter et stort Tutti-Kor faldt i:

Der Mensch hat an Geist,
Hat der Schullehrer g'sagt,
Und das der Wein a' an hat,
Ha'n i selber derfragt.

DEN GAMLE MARQUISE

Saa var hun død. Hendes Liv var hengaaet i en Valsetakt; hendes Død blev det begravdeligste af alt. Hun havde adelagt Formner, Mænd og sig selv. Hun var udsprunget af irsk-engelsk-fransk Blod, bar med Rette en Marquiskrone paa sine Lommetørklæder og over sine Brevpapirer, havde været en glimrende Skønhed, havde levet i det bedste (eller det daarligste) Selskab — og hun døde paa et Jernbanehotel af tredje Rang, og hendes Begravelse foregik fra Sognehospitalets Ligstue, hvor Hotelværtten, som havde flaaet hende, Lægen, som var bleven ked af hende, Præsten, som havde opgivet hende, og nogle Almisselemmer bivaanede Højtideligheden.

Ikke sandt? Man skulde tro, at dette var skrevet ud af en moderne Roman. Paa en Maade — ja! Det er et Par Blade udrevet af hendes eget moderne Livs Roman. Og for dem, der bevarer nogen Interesse i denne Retning, vil Historien være oplysende og ikke overflødig.

Min Familie og jeg havde lært hende at kende samme Foraar i Venedig. Hvad Venedig var — det véd enhver Kursusdame. Hvad Venedig kan blive til — det ligger i Gaadernes Skød. Ser man hen til, hvad Venedig er, saa bliver maaske Gisningerne over Fremtiden lettere. En Forfatter, en Kunstner, en Tænkter, eller en blot og bar nysgerrig, der ønsker at lære Livet og Menneskene at kende fra visse patologiske Synspunkter, han vil finde Opgaven let i den By, naar blot han har et Par af de nødtørftigste Introduktioner i sin Lomme og kan føre en nogenlunde overfladisk Passiar. Man begynder med Overfladen dér; det beror paa En selv, hvor langt man vil gaa i Dybden.

Men ingen Steds synes det øvrige moderne Evropa at have fun-

det en mere bekvem Plads til at stryge sine Unoder af og lægge dem for Anker, end dér, hvor den tavse Lagune har tiet stille med saa meget, og hvor man stiltiende er naaet til den gensidige Overenskomst, ikke at gøre Rabalder med noget, der i Gaar er truffet En selv, og i Morgen kan træffe de andre. *Est humanum errare!* det synes at være Mottoet for dette afsluttede Selskab af europæiske Emigranter, der paa „ubestemt Tid“ har lejet et Par Værelser i et Hotel, eller en Etage i et gammelt Palads. Saa længe man betaler sin Regning i Hotellet, sin Leje af Paladset, men navnlig sin Gondoliere — saa længe hører man til Fremmed-Kolonien, til „Selskabet“, og det kan i øvrigt gaa op eller ned for En: man bliver ikke besværet med Indiskretioner. Hvad der bliver af En, naar man har forladt Lagune-byen, det interesserer ingen. Saa længe man er dér, er man!

Og hvem bor her saa? Det bliver et broget Billed. Der var f. Eks. den lille russiske Fyrst K. Han var decideret Schopenhauerianer, havde fortæret 8000 „Sjæle“ paa Europas forskellige Væddeløbsbaner og Spillebanker; nu havde han 2000 Sjæle igen; dem agtede han at fortære i Venedig. „Verden er Forestilling, det vil sige Illusion.“ Resten var Tavshed: sagde han med Hamlet.

Jeg havde ham personlig at takke for en Nats lærerig Samtale i hans Gondol, da vi forlod det Selskab — hos en Videnskabsmand, en ældre Ven af mig — i hvis Hus og ved hvis Protektion jeg efterhaanden lærte dette svømmende og flydende *high-life* at kende.

Den lille Fyrste var, hvad man saadan med en gammel Vending kalder mefistofelisk anlagt. Han havde set alt, prøvet alt, og fundet, at intet duede — maaske dog med Undtagelse af ham selv. Han havde en Ven, en af de smukkeste Mænd, jeg har kendt, en ung engelsk Diplomat, der hjalp ham med at øse Champagne ud i Lagunen og lægge Bank i det Hotel, hvor Fyrsten havde sin Ungkarlejlighed i Mezzaninen. Her samledes Spanierne og Franskmændene fra Don Carlos' lille Hofstat — thi ogsaa denne Potentat, den moderne Kras-Romantiker, levede i Venedig. Her kom al den Elegance, som der paa en eller anden Maade var en lille Hage ved — alle de Ariadner, som var blevne forladte af deres fyrstelige, grevelige eller friherrelige Theseus'er. Tonen var let, utvungen, behagelig, af en vis for en Parvenu overraskende Ligefremhed forenet med en beundringsværdig Takt, man havde al mulig Grund til ikke at berøre saarbare Punkter hos andre, eftersom en Retorsion kunde have frembragt den ubehageligste Virkning paa En selv. Endnu skal tilføjes, at Selskabet var strengt aristokratisk — men fremmede Kunstnere og lignende fænomenale Mennesker fandt, som Undtagelser, temmelig let Adgang og fik som Regel en forekommende Modtagelse.

Der taltes hvilket som helst Tungemaal (af de fire, fem anerkend-

te) man selv ønskede. Man kom ikke let i Forlegenhed med at slippe ind i eller ud af en Underholdning, hvori det kun forlangtes, at man ikke skulde være pedantisk og ikke ubetinget kedelig. Vi borgerlige er nu saa strikse paa det, naar vi forlader vort eget Modersmaal og sejler ud paa de evropæiske Idiomers Strømme. Aristokraten tilgiver let en Bommert — glider med et forbindtligt Smil hen over en Ubehjælpssomhed: han véd, at det dog kun er Aristokraten, der har haft Tid og Raad til at lære sig Evropas Tungemaal perfekt.

I denne Kreds var den gamle Marquise et af de elliptiske Brændpunkter. Hun var Skiven for Selskabets mere og mindre forblømmede Spot — og hun gav stedse Svar paa Tiltale. Hun ærgrede og imponerede Fyrst K., drillede og blev drillet af hans Ven, var Veninde og fortrolig med alle de smægtende, forsmaaede skønne; hun var, om man tør kalde det, legitimistisk Nihilist, afgjort moderne, ubetinget fransk — men med sin irsk-engliske Understrøm af hensynsløse Lidenskaber. Hendes Alder var ubestemmelig — især ved Aftenrider, hvor hun helst lod sig se — saadan mellem 40 og 70, nærmest hen imod Grænsen for Støvets Aar. Men hun klamrede sig til Livet med sin Ruin af en stor, blændende Skønhed, der ikke blev uinteressant, fordi den var i Færd med at gaa over i Karrikatur. Hun var et vandrende Bibliotek af hele den franske sensualistiske og naturalistiske Literatur, i alle Afskygninger, — men foragtede Forfatterne som taabelige og taagede radikale. Hun forlangte skyldig Tribut af Kur fra enhver Mand, der nærmede sig hende, — og hun erklærede, at hun havde prøvet alle Filosofier, at hun vilde dø som Katolik, men at hun kun kunde erkende én Religion, som vilde overleve alle andre: Eros' Kultus, der talte sine Tempeltjenere fra Lazzaronen og Gondolieren lige op til Verdens Beherskere paa alle de Troner, som havde eksisteret og vilde blive rejst. Naar man havde sagt hende en taalelig vel anbragt Kompliment, og naar man ærbødigt lyttede til hendes Underholdning — og hun havde Erfaringer! — saa meddelte hun med livfuld Friskhed, under skarpe, dybttræffende Sidebemærkninger, sit Livs Historie, der gjerne kunde have forsynet ti Naturalister med Stof ... og naar hun da bøjede Hovedet, og det rynkede Ansigt blev træt, saa lagde hun en saa haabløs, begsort, aabenhjertig Livs-Fortvivlelse for Dagen — at ingen Dødsdom over den moderne Pessimisme kunde være eksekveret af en mere sagkyndig Profos. Det var, som om et Lig anklagede den Tid, hvis højeste æstetiske Biemstring kan synes at hvile paa Opløsning.

Foraaret blev næsten til Sommer. Lagunerne havde allerede længe lugtet mindre appetitligt. Champagnen flød endnu ud af Fyrstens Balkonetage — den gamle Marquise sad troligt paa Hotellets Ter-

rasse og viftede sig i de lumre Nætter, medens Serenadebarkerne gled frem under Lysenes fantastisk-sentimentale Skær. Jeg tog med min Familie over Udine og Pontebba op til Alpernes kølige Luft.

En Maaned efter, da man talte om Kolera i Venedig, kom den gamle Marquise til Tarvis med nogle af Emigrant-Koloniens Damer og Herrer.

De slog sig ned paa Jernbanehotellet, beliggende højt og frit paa Dalens ene Bjergskraaning oven over den vilde Schiitza-Slugt, med en henrivende Udsigt over imod Mannhart, Fünfspitz, Königsberg og Wischberg-Gruppen, hvis Toppe krottes af den evige Sne, hvis Takker og Tinder er et saa kosteligt Fyrstediadem, som noget aristokratisk Selskab kan ønske sig til daglig vis-à-vis.

Den lille geskæftige, altid med Haaren i Haanden gaende Hotelvært og hans nydelige lille, med Nøgleknippet i Bæltet raslende Kone — begge var de i den syvende Himmel over den Ære (og Fordel) som vederlores deres af Tiderne trykkede Forretning. Der var en Dineren ved Table d'hôte og à la carte, Udflugter med Hotellens Heste og Vogne, smaa Picknicks i det grønne, fortrolig „Thé“ (med Champagne) om Aftnerne paa selve Perronens Terrasse, hvor den almindelige Verden kom brusende forbi, trukket af de dobbeltfjæspændte Bjerglokomotiver, og hvor Alpernes gigantiske Verden — naar Larmer og Røgen var ovre — stod i anelsesfuld, utilgængelig Klarhed op imod Skyerne, belyst af den nedgaaende Sol og den nyfødte Maane.

Der var Sommerfester disse; og den gamle Marquise præsiderede, med sin russiske Fyrste, sine Diplomater, sin ironisk-opvartende Læge, sine Baronesser og Friherreinder, og med de indbudne borgerlige Kunstnere og Forfattere i Halen.

Skønt hun ikke ansaas for rig, og heller ikke var det, skønt det var Fyrsten og hans Venner, der smed Pengene ud, skønt de andre Damer, den slanke, stolte Mecklenborgerinde, de lidt mere kortstammede Wiener-Italienerinder, alle sammen havde deres fødte „Air“, saa bukkede Værten og Opvarterne ikke saa dybt for nogen, som for den gamle Marquise. Og hun gjorde Fordring derpaa, med et Blik og en Holdning, som viste, at det tilkom hende — og at det for Resten var hende ligegyldigt.

Men hvor blev den lille bukkende Vært og den svalehalede Opvartersværm af, da der pludselig en Dag blev telegraferet: Orlean-ske Prinser med Damer, med hertugelige Gæster, med Suite og Tjenerskab, kommer med næste Tog!

Den lille russiske Fyrste og hans Venner blev fornærmet og rejste straks. Man vilde tage deres Værelser fra dem og byde dem nogle mindre gode. Kun den gamle Marquise, et Par Herrer og nogle Damer blev.

Den kongelige Herlighed varede kun nogle Dage. I disse Dage havde Hotelværtten slet ingen Hat i Haanden, han løb barhovedet omkring, mær af at bukke; han var ikke af Klæderne, sov ikke, spiste ikke, kendte kun det eneste Ord: Sire! skældte sin lille søde Kone ud i de nødvendige Pauser — og aandede først op, da han havde skrevet Regningen ud paa Afrejsens Dag for Prinserne af Blodet.

Man sagde, saavel i Ober- som i Unter-Tarvis, at Regningen havde betalt hans Gæld dér paa Stedet i de sidste fem Aar.

Men Menneskene er nu saa tilbøjelige til at overvurdere en Succes, Harun-al-Raschid rejser ikke længer omkring med Guldstøv i Lommerne; og Prinser af Blodet har i Reglen en Intendant, som kender til at „dividere“ paa rette Tid og Sted.

I disse kongelige — altfor korte — Dage var der slet ikke noget ved at hedde Marquise, Baronesse, Friherre eller lignende; man kunde lige saa godt være sig sit borgerlige Navn og sin vulgære Bestilling bekendt. Men naar selv den stolte, slanke, sortklædte Baronesse følte sig en lille Kende trykket af at skulle passere Dørene ind til den reserverede Table-d'hôte-Sal — saa bevarede den gamle Marquise sin Holdning, sin ligegyldigt-udfordrende Sindsro, uanfægtet af hvilke Potentater, der end behagede at sidde til Bords for aabne Døre, medens hun selv behagede at trække frisk Luft paa sin Promenade langs med Perronen. Hun var sig selv lig, saa karrikaturmæssig affældig hun end i den sidste Tid, paa Grund af den stærke Bjergluft eller det stærke Solskin, var kommen til at se ud. Med hævet Hoved skred hun frem — med det rød-blond farvede Haar opsat i Krøller og Krus over de askegraa Kinder og de runkne, visne Træk — med de smerteligt opspilede Øjne, der endnu funkledede, som om hun havde haft et Skønhedshof af Tilbedere omkring sig og før sin Fod. Og da de høje Herskaber ved en Lejlighed passerede hende forbi, gjorde hun sin Reverens ... Det ene Lands Dronning kan ikke gøre en Bøjning for en anden Potentat med en saadan Grandezza, saa afmaalt-storstilet, saa imperialistisk, som den gamle Marquise gjorde.

Vi, som saa' derpaa, vovede ikke længer at betvivle det Sagn, i Følge hvilket hun skulde have leget med kronede Hoveders Skæbne og ført mere end én Prins i sit kypriske Ledebaand.

Saa tyndedes Rækken omkring hende ud; Sommerudflugterne var omtrent forbi med Sommeren. Nogle tog bort, andre kom, men ikke mange; den gamle Marquise blev.

Min Ven, Stedets gemytlige Læge, hviskede en Dag til mig:

„Festgeknejt!“ —

„Maaske!“ svarede jeg.

De nyankomne skænkede hende kun en flygtig, stundom overrasket Opmærksomhed. Hendes venezianske Cortège forsøgte hende.

Lægen og jeg spurgte en Dag efter hende ved Middagen. Man svarede os, at Fru Marquisen var gaaet ud alene, formodentlig op langs „den gamle Vej”. Det er den ældgamle østerrigske Hovedfærdsvej imellem Wien og Milano. Nu er den nedlagt; den er kun en Ruin af en besværlig Bjergvej, der slynger sig, afbrudt af gennemskredne Vildbække, højt oppe over den ny Vej, ud og ind langs Fjældskraaningerne.

Formiddagen havde været lummer; Middagstimen var trykkende, en Skybanke skjulte Solen, det begyndte at stønne oppe i Fjældskoven, Fuglene tav, Hestene viftede nervøst med Halerne, og Kuskene sad dovne og døsige paa Hyrevognenes Bukke udenfor Jernbanehotellet.

Med et rejste en Række graahvide, smaa Støvskyer sig langs med den tørre, lerede og sandede Postvej, hvor de sprængte Klipper hænger glinsende gule ud over. Det var, som om en Skytekæde af Garnisonens Alpejægere laa og plaffede ved en militær Øvelse. Saa kom der et Tordenslag — men Regnen fulgte ikke. Derimod rejste en Storm sig — pludselig, som vi ikke kender til det hos os, som man kun træffer det imellem Alperne. Skoven langs Fjældside syntes at lægge sig, ligesom en moder Rugmark kan lægge sig — og en eneste mægtig Hvirvel af Sand, Støv, Grus og Jord indhyllede baade den ny og den gamle Vej. En Jernbanebetjent fo' forbi os for at give Stoppesignal langs Banelinjen. Vi holdt paa Bordet, omkring Kognaksflasken, paa Dugen og for Øjnene — og saa var der en, som raabte:

„Den gamle Marquise!”

Lægen og jeg sprang ud paa Vejen, blindet og halvkvalt af Damp og Støv. Hurtigst muligt kravlede vi op ad den grønne Skrænt, et godt Stykke op efter, og stod paa den gamle Vej. Den var øde; en Drejning af den laa i Læ; forude og bag os hvirvlede, susede, snurrede og bragede det. Vi løb frem. Et Øjeblik troede jeg bestemt, at vi skulde slynges ud over den forfaldne Viadukt, ned i en stenet, udtørret Bæk, mellem Klipper og Krat. Men vi blev paa Vejen.

Noget borte fra os saa' jeg et menneskeligt Væsen, der kæmpede. Det *kunds* have været en Høstak, som strittede imod, som ikke vil lade sig føre bort.

Vi løb til og slog en Klo — det er den eneste Betegnelse — i den stakkels Marquise.

„Ind i Læ! ind under Krattet! ikke under Storskoven!” raabte Lægen, den i disse Farvande „kendte Mand”. Vi halede hende med os og lagde hende — os alle tre — paa Græsset. Hun var frygtelig

at skue. Det rød-gyldne Haar, fuldt af Støv, Græs, Kviste — purret ud til alle Sider, som paa en Klown i en Cirkus. Ansigtet fortrukket af at skribe, af afmægtig Harm over hendes Hjelpeleshed, af den knapt overstaade Dødsangst. Den broncerøde Silkekjole hvirviede endnu stadig op om hende som en Ballon ... vi maatte klappe paa den saa meget vi vilde, den spottede vore Anstrengelser!

Hendes Fod var lille og elegant, i smaa Sko med Rosetter og Guldagraffer. Hun havde kødfarvede Silkestrømper, ingen Læg, og hendes Undertøj var paa flere Steder sønderrevet, men blændende hvidt.

Saa fik vi Bugt med Kjolen; jeg maatte med en utallig Mængde: Pardon, Madame! næsten kaste mig over hende. — Noth bricht Eisen!

Hun laa tilbagelænet, vilde ikke hæve Hovedet, og stønnede:

„Bring mig Vand ... Vin! Draaber!“ —

Lægen trak triumferende Kognaksflasken op af sin Lomme. Flasken var halvfyldt. Hun tømte den næsten. Saa satte hun sig over Ende, ordnede sit Haar, undersøgte og bragte sine Klæder i Lave. Hun tog intet Hensyn til os — knap nok de Hensyn, som man kalder velanstændige — vi eksisterede slet ikke for hende.

Imidlertid sad vi dér og krøb sammen under Risbøge og kortstammede Skovfyrre. Vi hørte Stormen brøle ned igennem Dalen, suse oppe i Fjældskoven bag os; af og til bragede det hult — et stort Træ var faldet. Hun holdt Hænderne for Øjnene, og dernæst foldede i Skødet. Bad hun? Det er nok troligt.

Lidt efter lidt — langt hurtigere, end man vil tro sligt — stillede Stormen af. Regnen begyndte at falde.

Jeg vendte mig om imod hende:

„Hvorledes har De det, Madame?“

Hun drejede sig med Flid bort fra Lægen; han havde en Gang i Selskabet været satirisk overfor hende. Hun svarede mig: „De er en „Gentleman“. Hvor blev alle de andre af?“

Jeg tog med passende Beskedenhed imod Komplimenten. Jeg sagde hende blot, at min Nation var bekendt for Godmodighed og Hjælpsomhed. Dette havde været min simple Pligt. De „andre“ var formodentlig paa deres Værelser! —

„Ja naturligvis — naturligvis ...!“ mumlede hun, stadig ladende Lægen skatte sig selv, som om hans Opmærksomhed ikke var ganske „ægte“. Det sørgede og generede mig lidt. Hun spurgte:

„Er De i Familie med Baronesse F.?“ (Baronessen havde sluttet sig paa den senere Tid til min Familie.)

Jeg benægtede det.

„Det er umuligt andet! der maa være adeligt Blod i Deres Fa-

miljø — muligvis langt ude — men der *maa* være ... man kender jo dog ikke alle sine Relationer — vel? — hvor kan man det?"

Hun saa' med sine graa, funkklende Øjne lige ind i mine — og lo paa en uhyggelig, bister-frivol Maade — her paa dette Sted, under denne Situation ... det var virkelig ejendommeligt. Uden at vente Svar knyttede hun den lille, hvide, rystende, veldannede Haand og mumlede: „Hvorfor kom de ikke til mig? ... ingen af de andre ... ingen kommer!" Og hun endte med en ret kraftig fransk Ed, saadan en som Diable eller Marouffe! der klang helt besynderlig i hendes Mund.

Lægen lo, saa det klukkede.

„Hvad ler han af?" raabte hun, men vendte sig øjeblikkelig igen til mig:

„Tror De paa Gud? ... De er jo Videnskabsmand, Forfatter, Doktor, Poet — eller hvad De er — og naturligvis Fritæinker, som alle de Herrer nu til Dags. Stille! De skal ikke afbryde mig — De behøver ikke at forklare Dem — det er ogsaa ligegyldigt — hvad? er det ikke? ... Kom, lad os gaat vi bliver jo gennemblødt her! Hvilket Vejr! — hvilket sørgeligt Liv — fra Hotel til Hotel — alene ... kom!"

Hun rejste sig med en energisk Anstrengelse, rystende af Kulde. Vi understøttede hende begge, Lægen og jeg. Stormen susede kun svagt, Regnen faldt i kolde Strømme; fugtig Damp steg op fra Dalen. Hun strakte Haanden pegende ud over den stejle Skrænt — lo atter paa sin bister-frivole Maade — og sagde: „Der var jeg ellers nær nok ved Udødeligheden!" —

Saa rakte hun Lægen Haanden, med en Dronnings Mine, og sagde: „Jeg takker Dem, min Herre!" —

Vi fulgte hende ned til Hotellet. Den Bestyrtelse, der stod at læse i de Ansigter, som ventede paa os, smigrede hende øjensynligt. Hun bad Lægen og mig følge hende op paa hendes Værelser. Hun havde en lille Salon og et Sovekabinet. Alle Vindueskodder var tillukkede for Stormen. „Lys og Luft herind!" kommanderede hun. Vi smækkede Skodder og Vinduer op. Bjergtoppene stod dækket af nyfalden Sne — Uvejret trak videre bort igennem „Romerdalen". Hun drog Vejret dybt. Jeg vilde anbefale mig. „Nej, mine Herrer!" sagde hun: „De maa opholde Dem et Øjeblik — jeg vil blot til Sengs!"

Og hun ringede paa Stuepigen, som førte „Hendes Naade" ind i Sovekammeret.

Lægen satte sig ned, nynnede dæmpet en Kärntner-Visc mellem Tænderne, bladede i et Album med gylden Grevekrone trykt paa Bindet, og skælede til mig. Jeg stod i det aabne Vindu og saa' paa disse Bjerggiganter med Evighedsmærket trykket om deres stolte

Pander. Det varede en lille halv Time, saa kom den kvikke Stuepige ind:

„Hendes Naade er visibel!“ —

Ja virkelig, hun var visibel. Hun laa under den store, blomstrende Sengehimmel, i lutter hvidt Flor med Tyll og Blonder og Kniplinger. Hendes Ansigtifarve var dødbleg og gullig; hendes Kinder var let sminkede, hendes Læber stærkt røde; det gylden-blonde Haar var sat op med Krøller og Krus, og der glimtede et diademlignende Smykke deri. Trods det pandemiske i den hele „Apparition“ lignede hun dog nu en stor Dame, en Dronninguin paa Sottesengen. Paa en Stumtjener udenfor Sengen stod to Flasker Crémant, optrukne, og tre store Glaspokaier. Med rystende Haand greb hun en Flaske — vi vilde hjælpe hende, men hun vinkede afværgende og skænkede op i Glassene, uden at spille en Draabe. „Paa Deres Sundhed! mine herrer — og Tak! Nej, De maa drikke ud — saadan!“ ... Og hun skænkede atter og nedsvælgede den mousserende Drik, langsomt, med dvælende, distraet Velbehag.

Uden at se paa os, med lukkede Øjne næsten, sagde hun: „De er lykkelige — de er unge Mænd endnu — de kan nyde — nyde ...!“ Og hun syntes, missende med Blikket, at skue langt bort — ud over et langt Livs Oplevelser, Triumfer, Erfaringer ... hvilke? Saa fortrak hendes Mund sig, de graa Øjne funkede — hun saa næsten hadefuldt paa os, at vi stod dér solbrændte, endnu gennemblødt af Regnen, som to ret vel udrustede Vandringsmænd ... og hun tømte hurtigt Glasset, rakte Haanden ud — til Haandkys — Audiensen var forbi!

Siden den Dag viste hun sig ikke længer neden under. Stormen havde knækket hende. Sommeren var endt, Selskabet for længst spredt, den gamle Marquise blev alene tilbage.

Da jeg fem, seks Maaneder senere igen gæstede Tarvis, var hun lige akkurat begravet — fra Fattighusets Ligkapel. Hotelværtten var bleven „dækker“ ved Salget af hendes Smykker; det sidste gik med til Begravelsesomkostningerne. Men vi skal jo heller intet tage med os! forklarede Stedets Sognepræst. Der var intet at stille op med hende — sagde han paa sin filosofisk overlegne Maade — der var ikke Alvor i hende; men hun døde dog som Katolik — *requiescat in pace!*

Min lille Ven Lægen havde sin Version paa Sagen: „Du kan forestille Dig det hele! De sidste to Maaneder nød hun intet andet end Kognak og Champagne. Hun og jeg blev omsider forligt — da jeg intet „skrev op“ til hende. Jeg arvede hendes Rejsebibliotek. Det vil interessere Dig at læse det igennem — jeg gider ikke. Den lille søde Hotelkone arvede hendes Lintøj og hendes Kjoler; alt var nyt